

หลักความชอบธรรมในการกระทำงานอันมีลิขสิทธิ์ : ข้อยกเว้นการละเมิดลิขสิทธิ์ ในสหรัฐอเมริกา

ไพจิตร ชวดีฉัตร

ผู้พิพากษาประจำกระทรวง

การที่บุคคลหนึ่งบุคคลใดมีความประสงค์ที่จะกระทำงานอันมีลิขสิทธิ์ หรือนำงานอันมีลิขสิทธิ์มาใช้ได้นั้น จะคงใช้ความระมัดระวังอย่างมาก เพราะจะเป็นการยากที่จะพิจารณาว่าการกระทำอย่างไรจะเป็นการกระทำที่ชอบและไม่เป็นการละเมิดลิขสิทธิ์ของบุคคลอื่น สำหรับบทความนี้จะกล่าวเฉพาะถึงหลักกฎหมายที่ใช้อยู่ในประเทศสหรัฐอเมริกา ที่เรียกว่า The Fair-Use Doctrine หรือ หลักความชอบธรรมในการกระทำงานอันมีลิขสิทธิ์ ซึ่งเป็นข้อยกเว้นการละเมิดลิขสิทธิ์อย่างหนึ่ง

ก่อนที่จะเข้าไปถึงหลักกฎหมายดังกล่าว จะต้องทำความเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องงานที่ตกเป็นของสาธารณะที่เรียกว่า Public Domain ซึ่งทุกคนสามารถนำมาใช้ได้ต่างหากกับหลักขอบขธรรมในการกระทำงานอันมีลิขสิทธิ์อย่างไร Public Domain หมายถึง งานหรือสิ่งต่าง ๆ ที่สาธารณชนมีเสรีในการทำสำเนา แจกจ่าย กัดแปลง หรือใช้โดยปราศจากข้อจำกัดหรือได้รับอนุญาตจากบุคคลอื่นใดเช่นงานพิมพ์ที่ไม่มีลิขสิทธิ์, งานที่ลิขสิทธิ์ได้สิ้นสุดไปแล้วหรืองานที่ไม่สามารถมีลิขสิทธิ์ได้หรือไม่ได้รับความคุ้มครองจากกฎหมายอื่น*) ส่วน Fair Use หมายถึงการกระทำงานที่มีลิขสิทธิ์โดยมีข้อจำกัดเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะอย่างใดอย่างหนึ่ง โดยไม่ต้องขออนุญาตจากเจ้าของงานอันมีลิขสิทธิ์นั้น

มกราคม-กุมภาพันธ์ ๒๕๒๘

๒๑

คสพท

ปัญหาที่ตามมาคือจะใช้หลักเกณฑ์อะไรเป็นเครื่องตัดสินว่าการกระทำอย่างใดจะเป็นความชอบธรรมที่สามารถนำงานของบุคคลอื่นมาใช้โดยไม่ต้องรับอนุญาต ในประเทศสหรัฐอเมริกาหลังจากที่เกิดคดีเกี่ยวกับลิขสิทธิ์มากขึ้น ในแต่ละคดีศาลจะเป็นผู้วางหลักเกณฑ์ (Judge-Made Rules) ที่จะใช้หลักเกณฑ์อะไรปรับกับรูปคดี^{๒)} ต่อมาได้มีการรวบรวมหลักเกณฑ์ต่างๆ นั้นขึ้นเป็นรูปร่างและได้มีการออกเป็นพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ ปี ๑๙๗๖ มาในที่สุดซึ่งได้กำหนดหลักเกณฑ์ในการพิจารณาว่าอะไรควรจะเป็นองค์ประกอบของ Fair Use

พระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ปี ๑๙๗๖ (The 1976 Copyright Act)^{๓)} มาตรา ๑๐๗ บัญญัติว่า ".....ความชอบธรรมในการกระทำงานอันมีลิขสิทธิ์ รวมถึงการกระทำโดยการทำสำเนาหรือเผยแพร่หรือโดยวิธีหนึ่งวิธีใดเพื่อวัตถุประสงค์ต่างๆ เช่น การวิพากษ์ (Criticism), คำวิจารณ์ (Comment), การเสนอรายงานข่าว (News Reporting), การสอนรวมถึงการแจกจ่ายสำเนาเพื่อใช้ประโยชน์ในชั้นเรียน, การศึกษาหรือการวิจัย (Research) เป็นต้น ซึ่งจะไม่เป็นการละเมิดลิขสิทธิ์ ในการพิจารณาในแต่ละกรณีว่าการกระทำใดเป็นความชอบธรรมนั้น องค์ประกอบที่จะถูกนำมาพิจารณาจะรวมถึง

- (๑) วัตถุประสงค์ (Purposes) และลักษณะ (Character) ของการกระทำ ซึ่งรวมถึง ไม่ว่าจะการกระทำนั้นจะเป็นในรูปการค้า (Commercial) หรือเพื่อวัตถุประสงค์ในการศึกษาที่ไม่มีกำไร (Nonprofit Educational Purposes);
- (๒) ลักษณะของงานอันมีลิขสิทธิ์ (The Nature of the Copyrighted Work);
- (๓) จำนวน (Amount) และความสำคัญของส่วนหรือตอน (The Substantiality of Portion) ที่ถูกนำมาใช้ เมื่อเทียบกับงานที่มีลิขสิทธิ์ทั้งหมด (As a whole); และ

หลักความชอบธรรมในการกระทำแก่งานอันมีลิขสิทธิ์

- (๔) ผลกระทบของการกระทำหรือการใช้ที่มีต่อตลาดของงานอันมีลิขสิทธิ์ที่จะมีขึ้น (The Potential Market) หรือต่อคุณค่าของงานที่มีลิขสิทธิ์นั้น (Value).”๔)

จะเห็นว่า จากมาตรา ๑๐๗ ของพระราชบัญญัตินี้เพียงแต่กำหนดตัวอย่างขององค์ประกอบที่จะนำมาพิจารณาเท่านั้น องค์ประกอบอื่นๆ ถ้ามีก็สามารถนำมาใช้พิจารณาได้จากองค์ประกอบที่ปรากฏในมาตรา ๑๐๗ นี้สามารถกล่าวโดยสรุปได้ว่า ตามหลักทฤษฎีแล้ว หลักกฎหมายเรื่องความชอบธรรมในการกระทำแก่งานอันมีลิขสิทธิ์นั้นสามารถใช้กับงานได้ทุกอย่าง แต่ลักษณะของงาน^{๕)} แต่ละอย่างจะทำให้เกิดความแตกต่างกันในเรื่องประเภทหรือลักษณะของการกระทำ^{๖)} หรือการใช้ว่าจะต้องได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์หรือไม่ เช่น ภาพถ่ายราคาของอนุสาวรีย์หรือรูปปั้น ใช้เพื่อเป็นการติชมในทางศิลปะถูกพิจารณาว่าเป็นความชอบธรรมที่สามารถทำได้ แต่ถ้าเป็นภาพถ่ายที่มีขนาดเท่าของจริงกับภาพวาดหรือภาพเขียนเพื่อใช้ประโยชน์ในการติชมทางศิลปะเช่นกันถือว่าไม่เป็นความชอบธรรม เพราะถือว่าเป็นการคัดแปลงเปลี่ยนเป็นรูปใหม่จากงานต้นฉบับซึ่งเป็นสาระสำคัญ โดยไม่มีลักษณะของการจัดทำงานขึ้นมาใหม่ จึงต้องได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ บัญญัติต่อไปคือการนำงานที่มีลิขสิทธิ์มาใช้ จะนำมาใช้ได้มากน้อยเท่าใด^{๗)} จึงไม่ถือว่าเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์ สำหรับปัญหานี้ยังไม่มีคำตอบที่แน่นอน แต่โดยหลักทั่วไปแล้ว ยิ่งกระทำหรือนำมาใช้ น้อยเท่าใด ก็จะมีแนวโน้มว่าเป็นความชอบธรรมมากเท่านั้น จำนวนที่นำมาใช้น้อยหรือมากนั้นจะต้องเปรียบเทียบกับงานอันมีลิขสิทธิ์ทั้งหมด ตัวอย่างเช่น การนำคำจำนวน ๕๐ คำจากพจนานุกรมมาใช้ จะเป็นการกระทำที่ชอบธรรม แต่ถ้านำคำ ๕๐ คำนี้มาจากบทความสั้นๆ จะเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์เพราะส่วนสำคัญ (Substantial portions) ของบทความทั้งหมดได้ถูกนำมาใช้ ข้อพิจารณาต่อไปของการกระทำที่เป็นความชอบธรรมหรือไม่ นั่นคือ การที่นำงานที่มีลิขสิทธิ์มาใช้ จะมีผลกระทบต่อการเศรษฐกิจของงานที่มีลิขสิทธิ์

คณาจารย์

หรือไม่^{๑๖}) สำหรับปัญหาที่เห็นว่างานหรือการกระทำนั้นเป็นการแข่งขันกับงานต้นฉบับอันมีลิขสิทธิ์โดยตรง ก็ถือว่าเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์ แต่ถ้าข้อเท็จจริงกลับกันเป็นว่า ถ้าการกระทำหรือการนำงานของบุคคลอื่นมาใช้ นั้น จะเป็นผลดีทางการค้าหรือเศรษฐกิจของงานต้นฉบับอันมีลิขสิทธิ์ หรือจะทำให้งานนั้นมีคุณค่ามากขึ้น จำนวนงานที่นำมาใช้จะมีจำนวนมากขึ้นหรือไม่ สำหรับปัญหานี้ถือว่าถึงแม้จะมีผลกระทบในทางที่ศึกษามาก แต่ก็ไม่ได้ทำให้การนำงานมาใช้เพิ่มมากขึ้นด้วย เพราะไม่เป็นการถูกต้องที่จะพิจารณาโดยใช้เหตุผลเกี่ยวกับการขายหรือผลของตลาดของงานอันมีลิขสิทธิ์มาเป็นหลักเกณฑ์ในการตัดสิน

ตามหลักทั่วไปของความชอบธรรมในการกระทำแก่งานอันมีลิขสิทธิ์นั้น เมื่อนำเอางานของบุคคลอื่นมาใช้ ไม่จำเป็นต้องแสดงหรือชี้ให้เห็นว่างานที่นำมาใช้นั้น นำมาจากที่ไหน หรือใครเป็นเจ้าของ แต่อย่างไรก็ตามในกรณีที่มีข้อพิพาทเกี่ยวกับการละเมิดลิขสิทธิ์เกิดขึ้น การที่ไม่แสดงว่างานนั้นมาจากที่ไหนหรือใครเป็นเจ้าของทำให้เกิดปัญหาเรื่องมูลเหตุจูงใจพิเศษ (Motives)^{๑๗} ทั้งนี้เพื่อเป็นการแก้ปัญหาดังกล่าว จึงควรแสดงหรือชี้ให้เห็นไว้ในเชิงอรรถ (Footnotes) หรือในส่วนใดส่วนหนึ่งก็ได้ แต่สำหรับกรณีของหัวข้อเรื่อง (Titles) ของงานอันมีลิขสิทธิ์ที่จะนำมาใส่ในบรรณานุกรมนั้น ไม่จำเป็นต้องได้รับอนุญาตจากเจ้าของ เพราะหัวข้อเรื่องไม่สามารถที่จะได้รับความคุ้มครองจากลิขสิทธิ์ได้

ก่อนหน้าที่จะได้มีการบัญญัติเกี่ยวกับหลักความชอบธรรมในการกระทำแก่งานอันมีลิขสิทธิ์ขึ้นเป็นรูปร่างในพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ปี ๑๙๗๖ มาตรา ๑๐๗ นี้ เมื่อเกิดการฉ้อโกงขึ้นในศาล ในเกือบทุกคดีทางฝ่ายจำเลยจะยกข้อต่อสู้ว่า การกระทำของตนไม่เป็นกบฏละเมิดลิขสิทธิ์ แต่เป็นการกระทำที่มีความชอบธรรมที่จะกระทำแก่งานอันมีลิขสิทธิ์ได้ ศาลในแต่ละคดีได้พิจารณาคัดสินโดยใช้หลัก Fair Use โดยข้อเท็จจริงเฉพาะคดีไป ซึ่งหลักเกณฑ์ที่ศาลได้วางขึ้นแตกต่างกันออกไป เมื่อสรุปหลักใหญ่ๆ แล้วจะปรากฏตาม มาตรา ๑๐๗

หลักความชอบธรรมในการกระทำแก่งานอันมีลิขสิทธิ์

เนื่องจากพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ปี ๑๙๗๖ ได้วางหลักเกณฑ์ของหลักความเป็นธรรมในการกระทำแก่งานอันมีลิขสิทธิ์ ขึ้นเป็นรูปร่างเพื่อใช้กับข้อเท็จจริงทั่ว ๆ ไปที่จะเกิดขึ้น และศาลสามารถใช้เป็นส่วนประกอบในการพิจารณา แต่อย่างไรก็ตามมีความจำเป็นที่จะต้องศึกษาเกี่ยวกับคดีที่ได้ปรากฏขึ้นแล้วเพื่อจะได้ทราบเป็นหลักพื้นฐาน เช่น ในปี ๑๙๖๗ ในคดี *Rosemont Enterprises, Inc. v. Random House, Inc.*^{๑๐)} ศาลในคดีนี้โดยผู้พิพากษา Moore ได้กล่าวว่า หลักความเป็นธรรมในการกระทำแก่งานอันมีลิขสิทธิ์หรือ Fair Use เป็นเอกสิทธิ์ (Privileges) ของบุคคลอื่นนอกจากเจ้าของผู้มิดลิขสิทธิ์ในการกระทำหรือนำงานมาใช้โดยชอบธรรมโดยไม่ต้องได้รับอนุญาตจากเจ้าของผู้มิดลิขสิทธิ์ ศาลได้กล่าวต่อไปว่า หลักพื้นฐานของความเป็นธรรมในเรื่องนี้เป็นการสนับสนุนหรือรับกับวัตถุประสงค์ของกฎหมายรัฐธรรมนูญ US. Const. Art. 1 Clause 8 ที่ว่า “.....เพื่อเป็นการสนับสนุนให้เกิดความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์ และศิลปะอันมีประโยชน์โดยการคุ้มครองสิทธิ์แก่เจ้าของหรือผู้มิดในสิ่งที่ได้ค้นคิดขึ้นมาในเวลาจำกัด”^{๑๑)} การพิจารณาพิพากษาเกี่ยวกับคดีละเมิดลิขสิทธิ์นั้น จะต้องคำนึงถึงสาธารณประโยชน์ (Public Interest) ให้มากกว่าประโยชน์ของเจ้าของผู้มิดลิขสิทธิ์ซึ่งจะได้รับค่าตอบแทนเป็นเงินจำนวนมากอยู่แล้ว ทั้งนี้เนื่องกับความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์ ศิลปะและอุตสาหกรรม^{๑๒)} ดังนั้นในปัจจุบันนี้ความเป็นธรรมเกี่ยวกับเรื่องนี้ สาธารณประโยชน์ควรจะอยู่เหนือความเสียหายที่ผู้เป็นเจ้าของอาจจะรับได้

ในปี ๑๙๖๘ ในคดี *Time Inc. v. Bernard Geis Associates*^{๑๓)} ผู้พิพากษา Wyatt, District Judge กล่าวว่า ในการทดสอบเกี่ยวกับเรื่องความเป็นธรรมในการกระทำแก่งานอันมีลิขสิทธิ์หรือ Fair Use ต้องพิจารณาถึงความเสียหายที่จะเกิดขึ้นแก่ใจหลักตรงจุดที่จำเลยหรือบุคคลอื่นทำให้เกิดความเสียหายต่อกุณค่าของงาน ศาลในคดีนี้ได้ตัดสินโดยใช้หลักความเป็นธรรมในการกระทำแก่งานอันมีลิขสิทธิ์ในข้อเท็จจริงที่ว่า ภาพถ่ายซึ่งเป็นชุด ๆ

มกราคม-กุมภาพันธ์ ๒๕๒๘

คฤหา

ของโจทก์ได้ถูกทำสำเนาและถูกพิมพ์ในหนังสือของจำเลย โดยศาลเห็นว่า สาธารณประโยชน์ (Public Interest) นั้นมีความสำคัญมากกว่าสิทธิของโจทก์ที่มีอยู่และการทำสำเนาภาพด้วยนั้น ก็ไม่ทำให้เกิดผลเสียแก่ลิขสิทธิ์ของโจทก์^{๑๔)}

ในปี ๑๘๗๓ ในคดี William and Wilkins Company v. The United States^{๑๕)} ศาลคดีนี้ได้ตัดสินว่า การทำสำเนาภาพของวารสารทางการแพทย์เป็นการกระทำที่มีความชอบธรรม โดยศาลให้เหตุผลว่า ถ้าถือว่าการกระทำเช่นนี้เป็นการผิดกฎหมายแล้ว จะทำให้เกิดผลเสียในการทำวิจัยเกี่ยวกับการแพทย์หรือวิทยาศาสตร์ ศาลในคดีนี้ตีความหลักของกฎหมายรัฐธรรมนูญที่ส่งเสริมให้มีความก้าวหน้าทางวิทยาการด้านวิทยาศาสตร์และศิลปะต่างๆ ที่เป็นประโยชน์

ข้อยกเว้นการละเมิดลิขสิทธิ์ตามหลัก Fair Use นี้ เป็นหลักที่กว้างและมีความอ่อนตัว เพราะมิได้จำกัดอยู่แค่กรณีที่กฎหมายบัญญัติไว้เป็นตัวอย่างเท่านั้น แต่ยังอาจนำไปใช้กับกรณีอื่นๆ ที่ไม่มีการบัญญัติถึงไว้ได้^{๑๖)} ซึ่งในมาตรา ๑๐๘ ของพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ปี ๑๘๗๖ ให้รวมถึงการใช้หรือการกระทำ ไม่ว่าในรูปของสำเนาหรือการบันทึกเสียงหรือโดยวิธีใดวิธีหนึ่งเฉพาะ สำหรับวัตถุประสงค์ เช่น วิพากษ์วิจารณ์, แนะนำ, การเสนอข่าว, การสอน, การทำวิจัย เป็นต้น

สำหรับข้อยกเว้นการละเมิดลิขสิทธิ์ในพระราชบัญญัติปี ๑๘๗๖ ที่ได้รับบัญญัติไว้โดยแจ้งชัด และเป็นตัวอย่างของหลัก Fair Use^{๑๗)} ปรากฏในมาตรา ๑๐๘^{๑๘)} เกี่ยวกับการกระทำซ้ำโดยบรรณาธิการของห้องสมุด มาตรา ๑๐๘^{๑๙)} เกี่ยวกับการจำหน่าย จำอวด สำเนาหรือแถบบันทึกเสียงของเจ้าของที่ชอบด้วยกฎหมาย ที่เรียกว่า First Sell Doctrine มาตรา ๑๑๐^{๒๐)} เป็นข้อยกเว้นเกี่ยวกับการกระทำหรือแสดงหรือการใช้เฉพาะอย่างในกรณีต่างๆ กันเช่นการนำงานมาใช้ในชั้นเรียน, การแสดงงานเกี่ยวกับดนตรีหรือวรรณกรรม ไม่ว่าจะ เป็นของรัฐบาล, สถาบันการศึกษาที่ไม่ค้ากำไร, การศาสนา หรือ สำหรับคนพิการ

หลักความชอบธรรมในการกระทำงานอันมีลิขสิทธิ์

วธา มาตรา ๑๑๑^{๒๑)} เกี่ยวกับระบบเคเบิล (Cable Systems) มาตรา ๑๑๒^{๒๒)} เกี่ยวกับการทำสำเนาหรือการบันทึกเสียง เพื่อใช้ประโยชน์ในช่วงเวลาสั้นๆ หรือเพียงเพื่อผ่านตาเท่านั้น สำหรับข้อยกเว้นตามมาตรา ๑๐๘ ถึงมาตรา ๑๑๒ ข้างต้นนี้ จะไม่ขอก้าวในรายละเอียดในบทความนี้

สรุปโดยทั่วไปแล้ว หลักกฎหมายเรื่องความชอบธรรมในการกระทำหรือการใช้งานอันมีลิขสิทธิ์ของผู้อื่นในประเทศสหรัฐอเมริกา เกิดขึ้นเนื่องจากการรวบรวมหลักเกณฑ์ของคดีต่างๆ ที่ใ้ถูกพิจารณาพิพากษาในศาลต่างๆ แล้วจึงได้รวบรวมหลักเกณฑ์นั้นวางเป็นแนวทางหรือหลักการในการพิจารณาว่าการกระทำใดมีความชอบธรรมหรือไม่ โดยได้บัญญัติเป็นกฎหมายตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ปี ๑๘๗๖ มาตรา ๑๐๗ ซึ่งหลักเกณฑ์ที่ปรากฏนั้นเป็นเพียงกว้างๆ และสามารถยืดหยุ่นได้กับข้อเท็จจริงต่างๆ ทำให้บุคคลทั่วไปที่มีความประสงค์จะนำงานของบุคคลอื่นที่มีลิขสิทธิ์มาใช้สามารถพิจารณาว่าการกระทำใดที่ชอบธรรมและไม่ละเมิดลิขสิทธิ์ และศาลก็สามารถนำมาเป็นหลักเกณฑ์ในการพิจารณาพิพากษาได้^{๒๓)} สำหรับหลัก Fair Use นี้ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๒๑ ของเรานั้นยังไม่มีปรากฏ จึงเป็นเรื่องที่เราควรจะศึกษากันไว้เพื่อนำเอามาปรับปรุงกฎหมายของเราต่อไป

คฤหา

เชิงอร

๑. สำหรับงานที่เกิดขึ้นใหม่ โดยมีส่วนหนึ่งที่งานที่ตกเป็นของสาธารณะ (Public Domain) มาใช้และอีกส่วนหนึ่งเป็นงานของผู้สร้างสรรค์เอง กฎหมายลิขสิทธิ์จะไม่คุ้มครองงานส่วนที่เป็น Public Domain แต่จะคุ้มครองอีกส่วนหนึ่งที่เป็นงานริเริ่มใหม่ของผู้สร้างสรรค์
๒. Legislative History of Section 107; Copyright for the Eighties, Cases and Materials, Latman A., Gorman Robert A., p. 460, 1980.
๓. ก่อนหน้าที่มีพระราชบัญญัติฉบับนี้ ประเทศสหรัฐอเมริกาใช้พระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ปี ๑๘๐๙ และพระราชบัญญัติปี ๑๘๗๖ ได้มีการเพิ่มเติมแก้ไขในปี ๑๘๘๐
๔. Section 107 : Limitations on Exclusive Rights: Fair Use เป็นข้อยกเว้นหลักทั่วไปตามมาตรา ๑๐๖ ซึ่งบัญญัติถึงว่าเจ้าของลิขสิทธิ์มีสิทธิเฉพาะตัวพิเศษในการกระทำต่องานอันมีลิขสิทธิ์ของตนอย่างไร
๕. พระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ปี ๑๘๗๖ มาตรา ๑๐๗ (๒)
๖. มาตรา ๑๐๗ (๑)
๗. มาตรา ๑๐๗ (๓)
๘. มาตรา ๑๐๗ (๔)
๙. ซึ่งจะใช้เป็นองค์ประกอบหนึ่งในการพิจารณาเมื่อมีการกล่าวอ้างเรื่อง Fair Use ขึ้นมา
๑๐. 385 U.S. 1009 (1967).
๑๑. Mathews Conveyor Co. v. Palmer-Bee Co., 135 F. 2d. 73 (6th Cir. 1943);
The First Amendment, The Public Interest and Fair Use, Copyright for the Eighties, Latman A., Gorman R.A., p. 473.

หลักความชอบธรรมในการกระทำอันมีลิขสิทธิ์

๑๒. Berlin v. E.C. Publications Inc., 329 F. 2d. 541, 544 (2d. Cir 1964).
๑๓. 293 F. Supp. 130 (S.D.N.Y. 1968).
๑๔. โจทก์เป็นเจ้าของนิตยสาร TIME, LIFE และ FORTUNE โจทก์ได้ซื้อลิขสิทธิ์ในฟิล์มภาพยนตร์ที่นาย Abraham Zapruder ได้ถ่ายเหตุการณ์ก่อนประธานาธิบดีเคนเนดีถูกลอบยิง แล้วนำไปพิมพ์ในหนังสือ LIFE ต่อมาจำเลยได้นำเอารูปเหล่านั้นลงในหนังสือของจำเลย
๑๕. 487 F. 2d. 1345 (Ct. Cl. 1973), 420 U.S. 376 (1975).
๑๖. ราชัญ ภักดีธนากุล, กุลพาท ฉบับ ๕ ปีที่ ๓๐ เดือนกันยายน-ตุลาคม ๒๕๒๖ หน้า ๑๐๓ ขั้วสังเขตบางประการเกี่ยวกับพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๒๑
๑๗. The 1976 Copyright Act Section 107 para. 1
Legislative History of Sect. 107, Copyright for the Eighties p. 460
๑๘. Section 108
๑๙. Section 109
๒๐. Section 110
๒๑. Section 111
๒๒. Section 112
๒๓. General Intention Behind the Provision, Copyright for the Eighties, p. 462

กฎหมาย

บรรณานุกรม

๑. รัชฎ ภัทธีรนาถกุล, **ข้อตั้งเกณฑ์บางประการเกี่ยวกับพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๒๑**, กฎหมาย ฉบับ ๕ ปีที่ ๓๐ เดือนกันยายน-ตุลาคม ๒๕๒๖.
 ๒. ไชยยศ เหมรัชตะ, รศ., **กฎหมายคุ้มครองลิขสิทธิ์**, กฎหมาย ฉบับ ๔ ปีที่ ๓๐ เดือนกรกฎาคม-สิงหาคม ๒๕๒๖.
 ๓. พระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๒๑
 ๔. The 1976 Copyright Act, Title 17 U.S.C., 90 Stat. 2541 et seq., Public Law 94-553.
 ๕. Latman A., Gorman R.A., **Copyright for the Eighties**, p. 460-514 (1980).
 ๖. Nimmers on Copyright (1967).
-